

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

UYKUSUZ

11 ARALIK ÇARŞAMBA
SAYI: 2019/50 No: 641
5 TL.
K.K.T.C. FİYATI: 6 TL.

Meclis'ten geçen yeni düzenlemeyle
milletvekili araçları kırmızı ışıkta geçebilecek,
park yasağı gibi trafik kısıtlamalarına tabi olmayacak

**ANAM !!!
MİLLETVEKİLİ!!!**

**ULA !!!
PAÇADAN
ALİYODU
YEMİNLE !!!**

Sahildeyim deva bulmam

@kaansezyum

Yaz bitti de rahat ettim. Herkesin bindiği o scooterlardan zaten bisiklete binmez olmuştum. Eline alan şuursuz gibi biniyor. Paso kaza yapılıyor o vesileyle. Neyse, Moda'dan çıktım yola. Önce Moda sahilinde dolaştım, sonra Kurbağalidere

taraflarından Kalamış'a geçtim. Oradan Fenerbahçe Parkı, Orduevi yokuşu filan derken sahil yoluna geldim. Caddebostan'dan, Bostancı'ya kadar sokakta gördüğüm gençlere neler istediklerini sordum. Havalar soğuduğu için tabii ki hardkorcu gençler kalmış sadece.

Gençler rahat olmak istiyor. Gençler sorumluluk sahibi olmak istemiyor. Gençler güneş altında aylıklık yapmayı seviyor. Keyfine göre bir yere uzanıp kitabını okumayı seviyor. Arkadaşıyla çimlerde oturup iki lafın belini kırmak istiyor.

Bazısı yalnız kalmak için kalabalıkların içine çıkıyor. Bazısı çok üzgündü cevap veremedi, ağlamak istiyordu. Bazıları her gün köpeklerini gezdirdiğinden artık sahile ya da sokağa çıkmaya

olmaz noktasına gelmiş. Bir nevi alışmışlar sokaklara çıkmaya.

Arkadaşlarıyla sahilde toplananlar var. Her hafta geliyorlarmış, belli yerleri var. Aynı yerde oturmayı seviyorlar. "Sahilin burası bizim" diyorlar.

Gençler politikayla ilgilenmiyor, çoğu bu konularda ya hiç konuşmuyor ya da çok karamsar. Ama sürekli bir umut var. Politikacılara laflar saydırılırken herkes içten içe "kıkıkkık" diye gülüyor. Yasak, baskı, sansür zaten gençlere gelmiyor. Bunu kim yaparsa ondan uzaklaşıyorlar. Kimin ne kadar dolandırıcı, hırsız, yalancı olduğu belli.

Gençler dünyayı internette de olsa gördüklerinden ellerindekinin ya da onlara sunulanın kalitesinin ya da kalitesizliğinin gayet farkındalar. Kötü bir şey görmek istemiyorlar. Çoğu da aynı şeyden bahsediyor. "Bizim evin orada böyle bir yer yok, ondan geliyoruz"...

Gençlerin sevgiye, arkadaşlığa bir arada olmaya ihtiyacı var. Birbirlerini tanımasalar da sahilin her noktasını bir festivale çevirmeye hazırlar. Hafta sonları, hele de hava iyiye yer bulmak büyük sıkıntı.

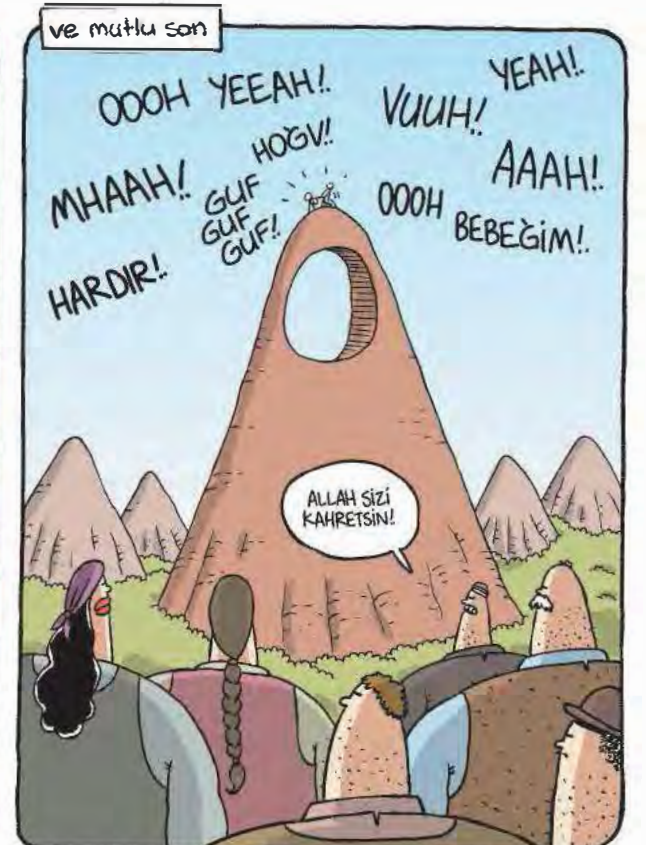
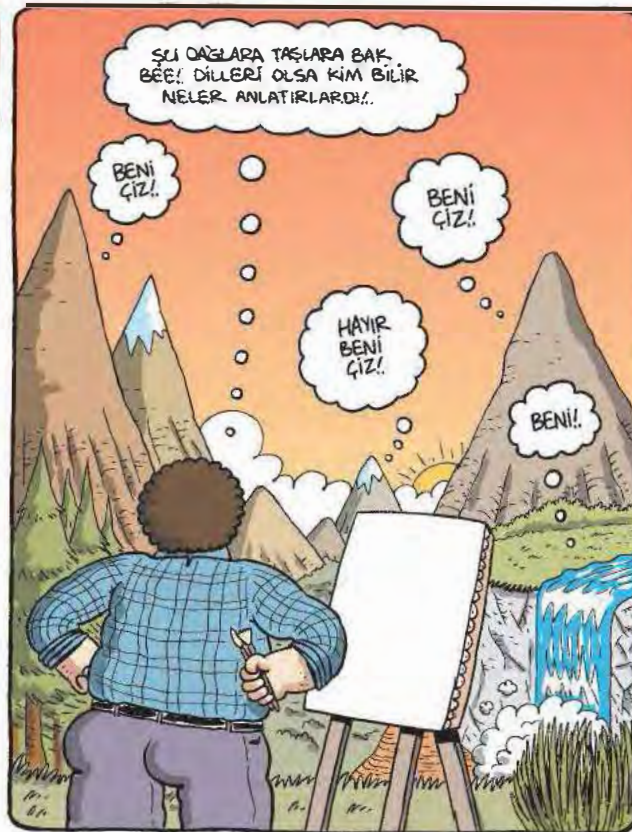
Sahilde içen de var, içmeyen de. Bazısı her gün sezlouyuyla gelip, kitabını okuyor. Bazısı manzaraya karşı içkisini açıyor. Bazısı daha çok genç, ailesi getirmiş onu sahile. Anne babalar da "AVM'den de daha iyi" olduğu için geliyorlar sahile. Genç anneler, genç babalar, kendi gençliklerinden daha iyi bir hayat sunmak istiyor evlatlarına.

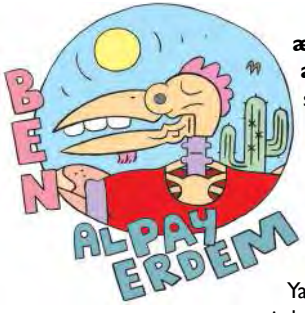
Sahil herkesi birleştiriyor. Sürekli bisikletinde tekno müzik çalan çocuk, üstsüz bir biçimde yanımdan geçiyor. Zaten az güneş açsa üstünü çıkartıp dolaşan emekli ekipler var. Aralıkta hala kapkara, bıp bronz. Bıronzi! Zamanla her şeye alışıyor insan. Kenarda kendi kendine dans eden amcaya da, kuyu suyuyla çay yapan abiye de, kendi kendine şarkı söyleyerek bisiklete binen kıza da, her sabah 8 gibi koşuya gelen ama hala kilo veremeyen abiye de...

Bir de sporcu tayfa var. Onlar zaten "Sağlıklı olmak için en iyi fırsat" diyorlar sahile. "Barfiksler yenilendi, güzel oldu" diyor karın kası yerine baklava taşıyan bir abi. "Ama nedense gece sarhoşlar gelip bu aletleri de kırmaya, bozmaya çalışıyorlar" diye de ekliyor.

Sahil kendi faunasını, kendi eko sistemini yaratmış gibi. Bir yanda yeşilliklere yayılan ve gençliklerini değerlendiren gençler, bir yandan sağlıklarına kavuşma ya da kilo verme derdindekiler, bir yandan sırf benim gibi bisiklete binmek için gelenler, bir yanda sadece bisiklete binmek için üst baş ne kıyafet gerekiyorsa giyip, yanınızdaki uçarak geçenler, bir yanda ilk kez sahil görenler, ilk kez bisiklet kiralayıp bisiklete binenler, gün batımına bakanlar, deniz kıyısında mangalını yakıp kavununu kesenler. Hepsisi bir arada. Akıllısı, delisi, genci yaşlısı. Hepsisi de sahilde olmak, hayattan keyif almak istiyor.

Siz de bir ara sahile çıkın, hayatınızda bir şeyler değişir belki. Belki de her şey o kadar da kötü, o kadar da umutsuz değildir.

æ Merhaba.

æ Yer silme çekme paspaslarının sapları genelde tam dibinden çürüyor ve hiç beklemediğin bir anda, sen çok hazırlıksızken kopuveriyor ya, hüzünlenmiyor musun. Bence çok hüzünleniyorsun. Kim olsa hüzünlenmez. Hayır olayın kendisi hüzünlü zaten. Ben sapa çok üzülüyorum. Yanan bir ağaç gibi. Yanmış sönmüş de, içten içe yanmaya devam

etmiş hep gibi. Bir şey de diyememiş bize. Halini de anlayamamışız. Onu öyle hor kullanmaya devam ettirmişiz. Ona öyle her zamanki gibi davranmışız. Çürümüş fakat yine de iş yaptırmışız ona. Gel de hüzünlenme. Gel de ağlama. Kor kor yanmış hep.

æ "Polat Labar'a gittim" ile "Polat'la bara gittim" aynı şey.

æ "Love my job" ile "lahmacun" zorlasan aynı şey.

æ "Sinop Mantı" ile "Sinoplu mantığı" zorlasan aynı şey.

æ Bu gece de ne fena bir kabus gördüm. Geçen yaz Bodrum'da y.rarak gibi bir otelde dört gün hapis hayatı yaşayarak iğrenç bir tatil yapmıştık ailecek. Hala ara ara girer rüyalarım. İğrenç ya, yemin ediyorum iğrenç. İğrençti yani. Kabusumda da ne gördüm bak. Odanın önündeydi bizim araba tamam mı. Gerçeğinde de öyleydi zaten. Rüyamda da öyle. Rüyamda bir bakıyorum, araba yok. Diyorum "noldu ya bizim bu anasını s.ktiğim arabası niye yok ortalıklarda" diyorum. Koşa koşa resepsiyona kadar koşuyorum. Bu arada normal hayatımda artık eskisi kadar küfür kullanmıyorum, rüyalarda coşuyorum. Rüyadır nasıl olsa diyorum sanki, ne bileyim, sanki biliyorum rüya olduğunu, ama tam da emin olamıyorum. Resepsiyondaki kadın diyor ki, "haydaa, çalmışlar sizin arabayı" diyor. Diyorum "nasıl çalmışlar ya, manyak mısınız siz, nasıl çalmışlar benim arabayı, olur mu ya böyle şey" diyorum. "Valla kamera kayıtları sizin arabanın çalındığını gösteriyor, bakınız nasıl da çalmışlar sizin arabayı" diyor. "Nolacak peki şimdi" diyorum. "Yapabileceğimiz hiçbir şey yok" diyor. Ben bir ağlamaya başlıyorum, böyle bir ağlama olamaz. İçli içli, hıçkır hıçkır, isyan ede ede, başkaldırarak bir ağlamadan bahsediyorum. O kadar gerçekçi bir ağlamaydı ki, gerçek hayatta bu kadar gerçekçi ağlamamışım ben ömrümde desem, gerçekten abartmış olmam. "Donlarım vardı ya benim arabada" diyorum. Araba umurumda değil, donlarım için çıldırıyorum. Derken terler içinde uyandım. Kabus gördüğümü anladım, sevindim. Tekrar uyudum, tekrar aynı yerden, kaldığım yerden kabusumu görmeye devam ettim. O artık benim "kabusum". Çok da uzatmayayım, sabaha kadar uyudum uyandım, uyudum uyandım. Kahroldum sevindim, kahroldum sevindim. Çok manyakçaydı her şey. Sabah tam uyanınca, baktım donlarım, donlarım yerli yerinde duruyorlar hala. Arabaya ise hala bakmadım biliyor musunuz. Şu an bu köşeyi Çengelköy'den yazıyorum, bisikletle geldim. Bence benim şu an arabam çalınmış durumda. Boşuna görmüş olamam ben bu rüyayı. Neyse, akşam bakarım artık. Önce iş aga. Önce köşe. O kadar.

æ Çorbanın dibi geldiğinde tabak yanlayan, sen de güzel bir insan mısın, değil misin, ben de bunu hiç bilemedim, biliyor musun.

æ Biraz önce kuzenim geldi yine eve. Gelemeyesice. Gelen kanalları kuruyasica diyeceğim ama kurumuyor da o kanallar. Dünyadaki tüm kanallar kurur, bu kanal kurumaz gibi. "Kakamı yapamadım koca bir gün" dedi. Dedim "haydaa, hacı, banane acaba senin kakanı yapamamandan" dedim. "Bir derdimizi paylaşamayacağız mı yani" dedi. Dedim "paylaşma böyle dertlerini, bu nedir ya" dedim. "Tamam da bu kaka da yapılacak arkadaşım" dedi. "Bak ya, hala" dedim. "Ne var oğlum" dedi, "halla hallaa" dedi. "Bu da bir dert" dedi. "Kaka dediğin yapılacak arkadaşım, hayır her sabah uyanır uyanmaz bir güzel sıçarım, bana mısın demem, akşam oldu, hala yapamadım kakamı, çıldıracağım ya" dedi. "Off" dedim. "Oflama oğlum, dinle" dedi. "Nesini dinleyecekmişim acaba" dedim. "Kakamı yapamamamı dinleyeceksin" dedi. "Sen kaka yapamamak ne demek, biliyor musun ki acaba" dedi. "Nereden bileceğim, insan değilim ben çünkü" dedim. "O zaman anlarsın derdimi, ne ötüyorsun" dedi. "Ne öteceğim oğlum, hayret bir şey" dedim. "Kendimi çok kötü hissediyorum, hiç de şaşmazdı, kaka yapamamanın en kötü tarafı, sürekli tetikte olmak durumunda olmak" dedi. "Kakayı yaparsan kakayı yapmışsındır, o kakayı savmışsındır, kakayı yapmamışsan her an yapabilirsin o kakayı, o kaka her an gelebilir, her an tetikte olmak büyük bir mutsuzluk, biliyorum ki şu anda içim kaka dolu, şişim, bu çok büyük bir mutsuzluk" dedi. "Gelirse benim evde yapma kakayı" dedim. "Olur mu oğlum, geldiği anda yapmam lazım" dedi. "E git o zaman" dedim. "Ya yolda gelirse" dedi. "Gidemem" dedi. Dedim "a sapa, buraya kadar nasıl geldin o zaman" dedim. "Risk aldım" dedi. "Aynı riski yine al a eşşek" dedim. "Aynı risk iki kere alınmaz, buradayım" dedi. "Ne demek ya" dedim, "buradayım, manyak mısın nesin, işim var gücüm var benim" dedim. "Sen bak oğlum işine, halla hallaa" dedi. "Nasıl bakayım oğlum işime, bu gerginlikte nasıl bakayım, kaka beklerken nasıl bakayım" dedi. "Tamam da kakayı ben bekliyorum, sana n oluyor" dedi. "Hoff" dedim, çalışma odama döndüm. Şu anda içeride kendisi ve o kadar mutsuzum ki anlatamam.

æ "Buket" ile "bu kedi aynı şey". -Alpay Anıl İdemen-

æ Hoşça kal.

"KOP GEL GÜL GİT"

13 Aralık Cuma / **Mecidiyeköy Artmera** / Saat: 21.00 / bilgi: 0212 217 02 03
14 Aralık Cumartesi / **Kadıköy Bahane** / Saat: 21.30 / bilgi: 0216 345 54 49
20 Aralık Cuma / **BKM Mutfak Çarşı** / Saat: 20.00 / bilgi: 0212 327 72 00

CEM GÜVENTÜRK

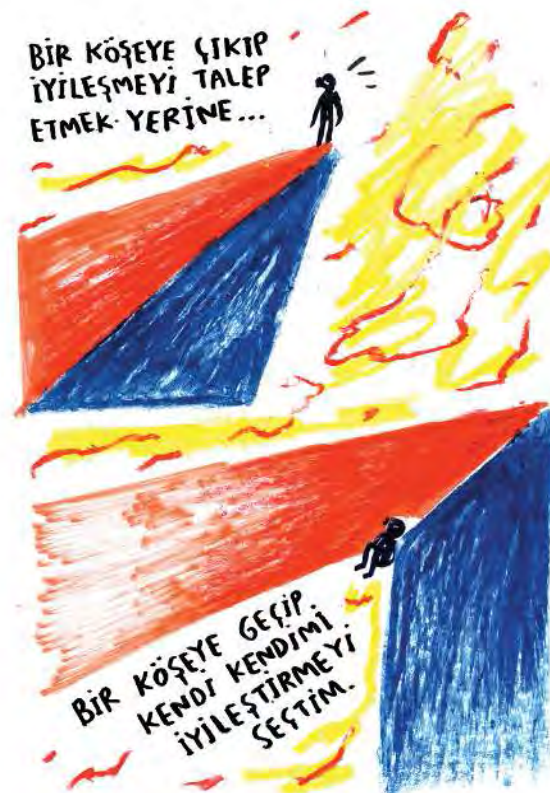
İÇİNDE KENDİMİ
SAKLAYABİLECEĞİM...

...DİŞİNDA KİMSE
TARAFINDAN BULUNAMAYACAGIM
BİRİNE İHTİYACIM VAR.

BİR KÖŞEYE ÇIKTI
İYİLEŞMEYİ TALEP
ETMEK YERİNE...

BİR KÖŞEYE GEÇİP
KENDİ KENDİMİ
İYİLEŞTİRMİYİ
SEÇTİM.

KAFAMI...

...EVDE HİÇ ÇIKMADAN
ELDE EDEBİLECEĞİM ŞEYLERE
YORMALIYIM.

...BANA KARŞI
ÇOK KÖTÜ
KESİN KÖTÜ
BİR ŞEY
YAPTIM...

...BANA KARŞI
ÇOK İYİ
KESİN KÖTÜ
BİR ŞEY
YAPTI...

Ah Barış Abi Aşkolsun

Barış Manço, "İki abide bir sultan" gibi sözleri olan ve tedavüldeki banknotlar hakkında yazdığı ve bugün olsa kadın düşmanı ilan edileceği Anahtar şarkısıyla ilgili yıllarca her yerde garip bir hikâye anlatır. Bilmeyenler için hikaye şu: Manço Fransa'da bir TV'ye konuk olur, sunucu sürekli "Türkler barbar, vahşi," falan demektedir. Manço bunun üzerine "Kağıt paranız var mı?" diye sorar, spikerden kağıt paralarını alır ve tek tek gösterir.

"Bu paranızda fotoğrafı olan kim?" Spiker "General," der, sonra diğer banknotların üzerindeki isimleri sorar, spiker sürekli "General, Amiral, Komutan," diye cevaplar. Bunun üzerine Manço (niyeyse Fransa'ya giderken cebinde taşıdığı) lira banknotları çıkartır ve "Bak bu Mehmet Akif, şair; bu Mevlana, düşünür; bu Fatih Sultan Mehmet, adaletin simgesidir; bu da Atatürk, Yurtta barış dünyada barış diyen kişidir," diye anlatır ve devam eder: "Biz Türkler ince ruhlu olduğumuz için paralarımıza şairlerimizi düşünürlerimizi, bilim adamlarımızı koyduk, siz Fransızlar barbar olduğunuz için hep asker koymuşsunuz," diyerek spikeri morartır.

Şimdi 1959'da Franklar şu şekil; 500 Frank: Victor Hugo, 1000 Frank: Cardinal de Richelieu, 5000 Frank: Henri IV, 10,000 Frank: Napolyon. Bir yazar, bir siyasetçi, bir kral ve bir asker. Daha sonra bu paralardan iki sıfır atılmış, üzerine 1960'ta Molière'li 1969'da da Pascal'lı iki ayrı 500 Frank eklenmiş. 1979'da besteci Hector Berlioz'lu bir 10 Frank çıkmış.

Netice itibariyle Barış Manço'nun Anahtar şarkısını yayınladığı 1988 yılında Fransa'da tedavüldeki banknotlar şunlar: 10 Frank: Hector Berlioz, 20 Frank: besteci Claude Debussy, 50 Frank: Ressam Quentin de La Tour, 100 Frank: Ressam Eugène Delacroix ve Jan Dark'lı ünlü tablosu, 200 Frank: Düşünür ve yazar Montesquieu, 500 Frank: Matematikçi Pascal.

Yani iki besteci, iki ressam, bir düşünür, bir de bilim insanı. Başa dönersek, Manço'nun cebindeki banknotlardaki resimler: Mehmet Akif, Mevlana, Fatih Sultan Mehmet, Atatürk'e ait. Yani bir şair, bir dini lider, bir "fatih" yani fetheden asker-padişah, bir de asker-siyasetçi.

Peki Fransız spikerin cebinden çıkardığı ilk para, o dönem çoktan tedavülden kalkmış 1959 yılı Napolyon'lu 10 bin frank diyelim, e diğer paralar ve onlardaki generaller kim? Barış Manço mu "Nasıl olsa internet yok bir şey yok, Fransa'da yaşayan Türkler de nereden bilecek Pascal'ı," diyerek hepimizi cayır cayır trollemiş yoksa Fransız spiker mi Barış Manço'yu cebinde taşıdığı Moritanya Ugiyalarını gösterip dalgasını geçmiş? Koca Türkiye'de hiç mi kendisini nümizmatik hadisesine vermiş takik yokmuş?

Ha ayrıca banknotlarının üzerinde sadece asker olması Fransızları barbar yapmayacağı gibi asker değil de iki besteci, iki ressam, bir düşünür, bir de bilim insanı olması da barbar olmadıklarının kanıtı olamaz. Geri çekilip söyleyelim; dünyadaki hiçbir halk bir diğerinden daha az ya da daha çok "barbar" değildir. Tamam ben de Sırlardan, Japonlardan ve Nijeryalılardan çekiniyorum ama adım gibi biliyorum ki her halkın içindeki "vahşi, başka birine kendi çıkarları için zarar vermeye eğilimi olan" insan oranı aynı. Önemli olan sanırım, o ülkeye, bu "barbarların" mı diğerlerinin mi yön verdiği. Sen banknotuna ister şair koy ister ressam. Senin askerlerin Polonya'da, Çekoslovakya'da, Cezayir'de Vietnam'da, Afganistan'da, Suriye'de ve hatta kendi ülke sınırlarının içerisinde savunmasız halkı imha etmeye kalkıyor, üzerlerine gaz sıkıyor, başka bir halkı zorla başka bir bölgeye sürüyorsa; banknotlarının üzerine John Lennon'la Yoko Ono'nun resimlerini de bassan nafi arkadaşım. Ha seninle aynı masaya yine otururum oturmasına da, sen bu vahşetin sorumluluğunu üstlendikten ülkenin işlediği suç kabul ettikten sonra. Bak o zaman problem yok. Yalnız gözünü seveyim "Ama İsveçliler de şunu yapmıştı, ama Filipinler de böyle etmişti, kaynımgiller de şöyle ettiydi," diye yaptığın işi meşrulaştırmaya, hafif göstermeye kalkma. Bırak İsveçli, Filipinli, Kaynın falan kendi suçunu kendi üstlensin, bunu seninle değil onlarla konuşalım.

"Büyükler üzgünken, çocuklar görünmez olur." - Pınar Eğilmez, 'Rağmen' dergisinden

* Birleşmiş Milletler tam neyin peşinde hakikaten?

Ne işe yarar? Neye karşı birleşmiş bu milletler? Hangi savaşı durdurmuş bugüne kadar, hangi barışı hızlandırmış, bin yıllık emperyalist haçlı seferine hangi sesi çıkarabilmiş? Burjuva demokrasisinin sosyal kulübü değil sadece, elbette daha fazlası: Daimi üyelerin Lordlar Kamarası. Gürbüz batıların illegal hakimiyet ofisi. "Daimi üye" nedir? Hani birleştiydi milletler? Sen ilelebet milletsin de, ben mevsimlik ırk mıyım? Sen seçilmişsin de birader, ben atandım mı? Böyle donuk, sağcı, pasif mi kalacak yoksa zamanın evrimine uyup dinamik bir Dünya Parlementosu'na dönüşebilecek mi şu 'sözde' Birleşmiş Milletler?!

* Başbakanı yok etmeğe teşebbüs, epey ağır bir suçken; 'Başbakanlığı' tümden, kurum olarak ortadan kaldırmak nasıl mümkün olabildi böyle yani?

* Moliere'nin babası halı yıkamacı. İşler yolunda, firması gayet meşhur. Mesaiyi öğluna devretmeyi planlıyor vakti gelince. Fakat halı yıkamacı adayı küçük Moliere, gönlünü başka yere kaptırmış: Tiyatrocu olmak istiyor! Bi cesaret, babasına durumu bildiriyor:

"Ben aktör olmak istiyorum, senin mesleğini devam ettirmeyeceğim baba!" Baba çok sinirleniyor, bağırıp çağırıyor, ortalığı ayağa kaldırıyor ama çocuk kararlı: "Tiyatrocu olacağım ben baba!" Bu durumda yardım almak istiyor baba, güvendiği papaz dostuna rica ediyor, acaba oğluyla konuşup bu çılgın arzudan vazgeçirebilir mi? "Tabii konuşurum" diyor papaz dost. Böylece delikanlı ve papaz, konuşmaya oturuyorlar. Baba, papazın belagatinden emin, sonucu bekliyor. İki saat sürüyor konuşma. Ve iki saatlik konuşmanın sonucu: Papaz dost, din işlerini bırakıp tiyatrocu olmağa karar veriyor!

* Eski Yunan'da Yenilikçi Tip: "Tanrılara inanmıyorum ama kesinlikle bir sinerji var abi!"

* Peki zeybek oyunlarındaki yere diz vurmaların, bağbozumu şenliklerinden gelmesi? O şekil üzüm eziyor Ephesus'un hey gidi Efe'si! Tahminen ilk üzüm ezme işlemleri temiz tabanla, efendi efendi yapılırken, saatler geçtikçe ilk tadımlık şaraplar ortaya çıkmış ve tatmalara doyamayan bağbozumcu kardeşler, mesailerine oradan oraya atlama, ani diz vurup ezme, hop bi de ordan geri zıplayarak biraz daha ezme gibi şekiller katmış ve bu işlevsel vücut dili, müziklenip iyiden iyiye coşkulanan folklorik öge olmuştur. Hatta ve hatta "İçtin içtin, oldun zeybek!" hitabı, burdan geliyor olabilir. Olasılıklardan başka neyimiz var ki?

* Çocukken çok fakirdik, evimizdeki piyanonun sadece siyah taşları vardı. Annem yemek yerine,

tencerede külçe altın kaynatırdı. Babam da televizyon pozisyon süzerdi...

* Olay yeri ABD. Yaşlı çiftçi, patates ekerek geçiniyor. Bir yalnız adam. Tek oğlu da ağır bir suçtan ötürü cezaevinde. O yıl kendinde tarlayı sürecektak bulamıyor çiftçi, oğluna yazdığı mektupla da durumu bildiriyor: "Keşke yanımda olsaydın evladım, sen kazardın tarlayı, ben çok yaşlandım artık." Hızla cevap geliyor oğlundan: "Aman baba, sakın dokunma tarlaya, ben oraya cesetler gömdüm!" Mahkum mektuplarını sektirmeden okuyan FBI, derhal devreye giriyor, olay yerine damlayan ajanlar dip köşe kazıyorlar araziye. Ceset beklentisinde ajanlar. Kazıyorlar da kazıyorlar. Sonuç: Ceset meset yok! Ajanlar, tahminen küfürler ederek, orayı terk ediyorlar. Akabinde oğlundan bir mektup daha geliyor yaşlı çiftçiye: "Bu kadar uzaktan anca bu kadarına gücüm yetti babacığım, şimdi güzelce ekersen patatesi tarlaya!!"

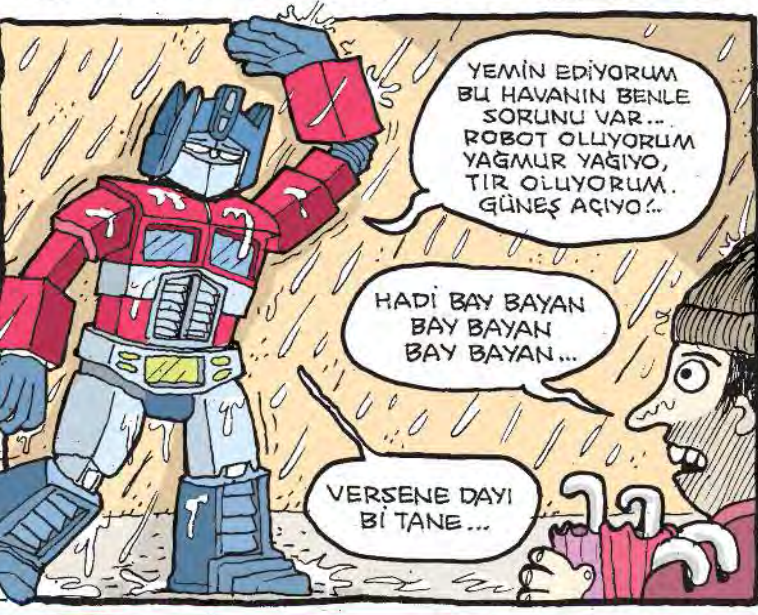
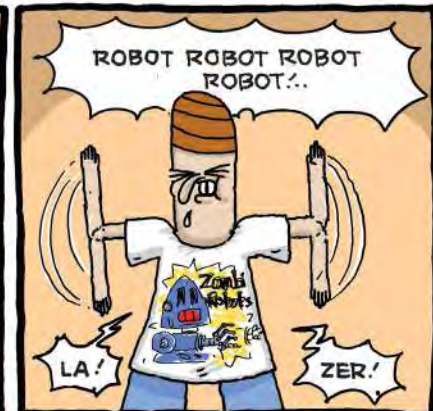
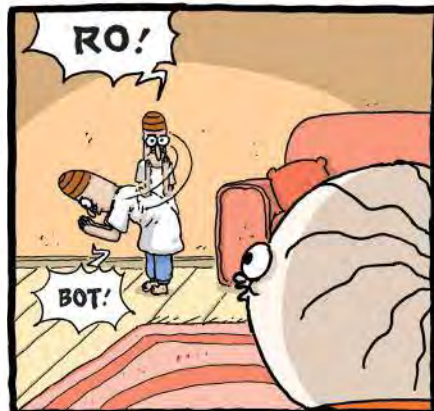
* Hayal kuramayan, hayalciden o kadar nefret eder ki, zamanla 'hayal kıran' olur çıkar...

Not: "Paşa Gönül Kriterleri" adlı oyunumla, 19 Aralık 2019 Perşembe, 21.00'de, Beylikdüzü Mask sahnesinde olacağım efendim...

Mustafa Satıcı

İnsan var

ESNEK ile GENİŞ

Yetkin Gülmen

Macera adı: Ben olmuştum hibe.

"kendimi duraldım"
Fırat Budacı

SİZ NEYİ OLUYORSUNUZ?

"Tam olarak senin neyin oluyordu Sadi Amca?" diye soruyorum. "Nadire yok mu? Onun kocasının abisi," diye cevap veriyor. Bilmesi gereken en temel formülden habersiz olduğundan soruyu çözmesi imkansız bir öğrenci gibi gözlerimi kırıştırıyorum. "Nadire kimdi ya?" "Allah Allah, oğlum sen Nadire'yi bilmiyor musun?" diyor annem, "Topal Dayımın kızı." Akraba unvanları konusunda zayıf bir birikime sahip olduğumdan bu cevabın hayatta nereye denk geldiğini bulamıyorum. Kafam iyice karışınca zincirlemenin ilk halkasına geri dönüyorum: "Peki Topal Dayı öldü mü?" Eliyle havada minik daireler çizerek "Tabi canım, çoktaaaan," diyor annem, sanki insanlar uzuvlarını teker teker kaybedip eksilerle ölüyorlarmış gibi. Yağmur feci bastırıyor. Bir süre hiç konuşmadan arabayı sürmeye devam ediyorum. Sağanak yağış altında yola konsantre olmam gerekirken düşüncelerim gittikçe dağılıyor. "TOPAL DAYI'NIN KIZI NADİRE'NİN EŞİNİN ABİSİ SADİ AMCA", bugüne kadar duyduğum en sağlam zincirleme isim tamlaması. Peki ben kimim? Yani vefat eden Sadi Amca'nın nesi oluyorum? Hangi unvanla cenaze evine gidiyorum? Düşünüyorum ama kafam basmıyor. Sitem havası vermemeye dikkat ederek, sadece meraktan soruyormuşum gibi unvanımı anneme soruyorum. Bir süre düşündükten sonra, çok zor bir mantık sorusunu çözmenin kıvancıyla kim olduğumu açıklıyor: "Sen, Sadi Amca'nın kardeşinin eşinin kuzeninin **oğlusun.**"

Koltuklarda oturan beş-altı aile büyüğü dışında geriye kalan herkes sandalyelerde oturuyor. Normalde bir evde bu kadar çok sandalye olmaz. Bunlar, evdekiler yetersiz kaldığından komşulardan tedarik edilerek salonun bütün boşluklarına yerleştirilen ve cenaze-nişan gibi merasimlerde nispeten gençleri istihdam etmek için kullanılan özel sandalyeler. "Siz neyi oluyorsunuz Sadi Amca'nın," diye soruyorum yanımdaki sandalyeye. "Ben..." deyip bir süre duraladıktan sonra, "daha doğrusu şöyle diyeyim, eşimin kuzeninin dedesi oluyor Sadi Amca," diye devam ediyor. Emin değilim, ama konum itibarıyla Sadi Amca'ya benden daha yakın görünüyor. Sandalyelerde oturan 25-35 bandındaki insanlara bakıyorum, tahminim bir çoğunun ünvanı üç kelimedenden oluşuyor. Bugün bu törende, Sadi Amca bol bol ünvan dağıtan bir kral gibi hepimizi onurlandırmış görünüyor. Annemin Topal Dayısının kızının eşinin kardeşi olan Sadi Amca'nın eşi Nurten Teyze, normalde sakın bir profil çiziyorken, yeni gelen her taziyeçiyle birlikte minik minik dövünmeye başlıyor. Salona girmek ve ona doğru ilerlemek, Nurten Teyze'nin dövünme mekanizmasını harekete geçiriyor, aynı hareketler ve sözlerle gerçekleştirilen yaklaşık otuz saniyelik bir gösteri, taziyecinin boş bir sandalyeye yönelmesiyle son buluyor. Hep aynı gösteriden sıkılmaya başlayan taziyecilerin ilgisi iyice dağılmaya başlarken, salona giren tepsiler bir anda havayı değiştiriyor: "Belediye pide göndermiş sağolsun, buyrun lütfen..."

Tam 50 paket kıymalı pide göndermiş belediye. Bana verilen parçayı yerken bir yandan etrafı gözlüyorum. Sadi Amca hiç ölmemiş gibi iştahla yiyenler var, Sadi Amca öldü ama hayat devam ediyor, dercesine daha sakın bir üslubu tercih edenler var. Fakat, "Sadi Amcam öldü ne pidesi lan!" tavrını gösteren hiç kimse yok. Belediyenin gönderdiği pideler, "Sadi Amca'nın ruhuna saygıyı kaybetmeden, ortamda görgüsüz damgası yemeden bir parça daha nasıl alabilirim" düşüncesiyle insanı arafta bırakacak kadar lezzetli. Tepsilerdeki pideler azaldıkça telaşlanan, görgüsüzlükle gözü tokluk arasında gidip gelen en az beş taziyeçi olduğunu görebiliyorum. Çok belli etmemeye çalışıyorlar, ama kalplerinde yanan pide ateşini çok net hissedebiliyorum. Birimiz ikinci tabak için davranrsa geri kalan pideciler de kendilerini patır patır ateşe atacaklar, adım gibi biliyorum. Pide gerginliğinin en üst seviyede olduğu anlarda, annem kendi tabağıyla bana doğru yaklaşıyor. "Midem çok kötü," diyerek tabağı bana uzatıyor. Bu beklenmedik sürpriz karşısında cenaze evinde adeta halaya

Çoban değiştir ki.

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

“Yağmurda parkta oturulmuyor, / İstasyon çok hüznü”

Şükran Kurdakul

(YARI “ARALIK”)
Kumru “guk-guguk”lamaları. Onlarla uyandım. (Antalya) Karşı dağların arasından uzak, ta en arkalarındaki bir tepenin ucunda kar. (Gelen bir geminin önce dumanı sonra direkleri... falan diye bir tarif vardı ilkokulda...) Gelmekte olan mevsimin bembeyaz ucu. (--gerçi o misal dünyanın yuvarlak olduğuna bir delil olarak--henüz aya gidilip de oradan çekilmiş fotoğrafı yok yeryüzünün, masumuz-- öküzü boynuzu ihtimali çok çok daha eğlenceli, oyunlu geliyor, gülüşüyoruz--) Evet. O her iştitiğimde içimde muammalı kırıltılar uyandıran o “guk- guguk”lar rüyamın içine de hafiften nüfuz etmişti ki uyandım. Sızıştı. İyi ki uyandım, o sesler de eklenince kimbilir neler olacaktı. Ucuz atlattım. Sık sık (çeşit çeşit versiyonlarını) gördüğüm; zaten kendi başına yeterince tuhaf /esrarlı o rüya; yine yarı karanlık;(hatta yarıdan daha fazla) sırf pis pis grilerden ve daha koyu grilerden olma o ev; (niye o kadar gri, kim yapıyorsa o manzaraları ayıp şey, insan biraz renk serpiştirir-- Delacroix; “Gri resim sanatının düşmanıdır” demişti--nur içinde yatsın--çok haklı) Sadece yokuşları olan o ev. (Rüyamı diyorum) Eve (boş ev--tahta kapısı hep açık, yokuşlar da kimsesiz) çok, ama çok uzun bir yokuştan çıkılıyor. Dimdik, git git bitmiyor. Sonra evden çıkarken, yine yokuş? Çok dik bir yokuş çıkarak... çıkarak anca o ilk yola çıktığın yere dönüyor ... musun? Bilemiyorum. O tip şeyler... Sadece yokuş. Yokuş çıkarak gittiğin yerden yine yokuş çıkarak geri dönüyorsun. (Öyle bir evde de oturmuşluğumuz da var sanki çocukken...) Ev buz gibi; Her iki ev de; (iççe girmişlerdi) Soğudu burası. (eh, Aralık-- güneş altında parıldayan palmyeler pencerede, ışıllı uçuyorlar--soğuk eve alevli bir soba resmi asmışsın gibi--)

(O esrareniz “guk-guguk”lamalar? İranlı büyük şair Senâî'nin açıklamasıyla şöyle: kumrular sürekli “hu” çekmeleriyle Farsça “kû?”: “nerede?” “nerede?” diye sevgiliye giden yolu sorup dururlarmış. “kû? “kû?” . O öyle diyor) Buz gibi kulbundan tutup da pencereyi açınca dışarı sıcakmış meğer, güneş altında. Hayret. (o içi

İranlı şair Senâî
1080-1131

Şükran Kurdakul 1927-2004

dondurmalı kızartılarak yapılan tatlılar)
Evet, ana rengi kurşuni.(siyah beyaz filmlerin tatlılığıyla zerre alakasız--rüyalarımı diyorum--) Victor Hugo, “Rüya gecenin akvaryumudur” diye bir laf etmiş. Rastlamıştım bir yerlerde. Ne kadar şanslı hazret.(çok çok güzel de resim yapardı) Kırmızı balıklar salına salına, usul usul...(gerçi akvaryum da pek sıkıcıdır, ona da yazık--“akıllar pazara çıkmış, herkes kendi aklını almış”--misali kendi rüyalarımı aldım, bak--)

Eugène Delacroix'nın bir tablosu 1798-1863

Dört ayrı mevsime göre giyinmiş insanlar caddede. Aynı anda. Çaprazlama geçiyorlar.(atlet tişört kısa pantolon giyenle ucu kürkly paltonun kapüşonunu başına geçirmiş olan--yalan gibi-- kısa süreli zaman yolcuları--) Rüzgâr soğuk esiyor. Nihayet uçuşan sonbahar yaprakları. (“...falling leaves, drift by the window”--Nat King Cole enfes söylerdi rahmetli--yazmıştım) Antik çağda Roma'da isimleri, adları durumları falan yapraklar üzerine yazıp sonra onları rüzgâra savurarak yapılan bir fal varmış. Bir fal çeşidi. Okumuştum. Çok romantik, şiirsel gelmişti. (belki şiir bile yazılabilmiş öyle) Yapmak isterdim. (Utanmasam) Gittikleri yerlerde birbirine değmeleri, mesafeleri falan incelenerek

M. C. Escher'in bir eseri 1898-1972

yapılıyormuş. Kim kimle, ne neyle yaklaştı gibisinden herhalde.Yorumlanarak. Gerçi bu sert rüzgâra bırakırsan öyle bir uçup gider ki kaderin. Geleceğin... Dağılır, darmadağın olur.Ara ki bulasın. Rüyama dönersek; rüya bana demek istiyor ki, yani; “her yokuşun bir inişi yoktur” Anladın sen onu... Kötü kalpli, hain şey. İnsan öyle mi yapar. Bir yakınına. Öyle mi denir... Herneyse, gündüz niyetine diyelim, gelsin geçsin. Bu rüya işlerinin, neyse ki kolayı var. İşine gelmezse; “rüyalar ters çıkar” deyip kurtuluveriyorsun. (Beğenirsen düz)

Gerçi bu “Escher” resimlerivari rüyayı tekrar tekrar ters çevirsen ne çıkar; gene yokuş; hep yokuş. Hertürlü...

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum...

Victor Hugo'nun bir tablosu

ÖZER AYDOĞAN

